

SOKOL AMERICKÝ

Uřadní list Národní Jednoty Sokolské v Sp. St.

Ročník III.

Chicago, dne 15. listopadu, 1881.

Číslo 11

Peřádá August Volenský. — Vydává Výkonný Výbor.

Vychází vždy 15. každého měsíce. — Rukopisy pro „Sokola Amerického“ určené zasílají se nejdříve do 10. delší do 8. každého měsíce na jednatele Výkonného Výboru. — Předplatné: pro údy N. J. S. 36c., pro neúdy 60c. roč. — Do Evropy 1 zl. 50 kr.

První Čech v Americe.

Príspevek k dějinám Čechů v Americe; podává František Burtošek

(Pokračování.)

Bobrové kůže, které tvořily hlavní část obchodu s kožešinami, prodávaly se do r. 1640 po šesti fathomech, později ale když ale když zvěře ubývalo, vstoupily až na deset.

O životě a smrti *Bedřicha Filipa*, narozeného v Čechách a přestěhovavšího se do Ameriky kolem r. 1658, *tedy zajisté prvního českého přistěhovatele*, není mi krom uvedení nic známo, ačkoliv jsem si dal všemožnou práci více se o něm dozvědět.

Za to ale syn jeho *Bedřich* proslavil se velmi a jméno jeho je nerozlučně s dějinami kolonie Nového Nizozemí spojeno.

Roku 1661, tedy brzo po příchodu do Ameriky oženil se s *Markétou Hardenbrochovou*, vdovou po bohatém kupci Petru Rudolphusovi, jednog z nejprvnějších osadníků Nov. Amsterdamu.

Ve spisku: „Notable women of olden times“ je o ní následující zajímavá stat:

„Margareth Hardenbroch, a lady of beauty and education was remarkable also for her business talent. She married an enterprising trader Pieter Rudolphus and accompanied him on his adventurous travels as fur-trader.“

[„Markéta Hardenbrochova, krásná, vzdělaná dáma vynikala rovněž obchodním nadáním. Provádala se za podnikavého obchodníka Petra Rudolphusa a provázela jej na jeho dobrodružných cestách co obchodníka s kožešinami.“

Jméno, jež paní ta Filipovi přinesla, více ale ještě její obchodní zkušenosti, položily základ k jeho bohatství.

Však nedlouho trvalo manželské jejich štěstí. Paní Markéta zemřela již rok po sňatku, zanechavši choti svému značné jmění a zavedený obchod.

Bedřich Filip [2.] věnoval nyní veškerou pozornost svému obchodu a jmění své stále rozmnožoval. Obchodní jeho dům nalezal se v Brower Straatu, v ulici přiléhající těsně k hradební zdi Fort Orange, na kterémž místě stojí nyní přistěhovalecká stanice Castle Garden.

Jak vypadal New York v roku 1662.

Myslím, že mi čtenář nebude vytýkati, že se odchyluji drobet od svého prvního vypravování, pokusím-li se podat obraz tehdejšího ostrova Manhattan, neb kdo popatří na nynější New York nemá ani tušení jaké změny se udály a co práce bylo zapotřebí, než ostrov ten nabyl nynější svou tvářnost.

Když *Henry Hudson*, anglický námořník plující ve službě holandské východo-indické společnosti, přistál dne 2. září 1609 se svou lodí „*Half Moon*“ [půlměsíc] u Sandy Hook [pisčítá úžina při vjezdu do zálivu novyorského na straně New Jersey] domníval se, že konečně nalezl tu hledanou kratší cestu do východní Indie.

Ostrov, na němž teď leží město New York obydlen byl od Indiánů kmene Manhattan [odkudž i jméno ostrova].

Tvářnost ostrova toho za času Hudsona byla dle popisu paní Marie Boothové v její „History of New York City“ asi tato:

Dolejší část ostrova pokryta byla velikými pahorky, hustými lesy porostlými a krásnými travnatými údolím.

Zde onde nacházelo se bahnisko neb jezírko. Dále k severu táhl se skalnatý hřeb horský.

Jedinými obyvateli byly rudší kmene Manhattan [odnož velikého národa Lenni Lenape, který obýval nesmírnou plochu mezi

Potomakem a Penobskotem, atlantickým okeánem a řekou Mississippi.] Za příbytek sloužily jim hrubě zdělané chaty (wigwamy) roztroušené v malých skupeninách zde a onde po krajině. Klidná hladina obou řek tekoucích kolem ostrova nebyla doposud rozrývána přídroužnými loděmi a jen lehounké člunky z kůry stromové [canoe] proháněly se střelbitě po ní.

Tvárnost krajiny poskytovala příjemný pohled. Pahorky a údolí, potoky a říčky střídaly se v malebné směsici. Hořejší část ostrova byla skalnatá [jak v Central Parku doposud lze viděti] a pokryta řídkým porostem, kdežto dolejší byla travnatá a bohatá na divoké plodiny a květiny. Divoká réva a jahody rostly tu v nadbytku a ořechy rozličného druhu dařily se v lesích, v nichž se proháněla i vysoká zvěř.

Potoky a jezírka hemžila se rybami a půda byla nad obyčej úrodná. V okolí nynějšího městského vězení zvaného Tombs nalezalo se hluboké jezírko, které pro jeho pramenitou, studenou a jako křišťal čistou vodu nazývalo se Fresh Water Pond anebo po holandsku Kolck [Collect] a bylo tak hluboké že mohly po něm plouti ty největší lodě — a po dlouhou dobu pokládáno bylo docela za bezedné.*

Jezírko, u prostřed něhož nalezal se malý ostrůvek, napájeno bylo spodním pramenem a mělo výtok v malé říčce, která vlévala se do East Riveru nedaleko nynější ul. James. Podobná ale menší jezírka roztroušena byla tu a tam po ostrově, z nichž dvě ležící blízko sebe nalezala se v okolí křižovatky Bowerů a Grand ulice a sbírala vodu s pahorků je obklopujících. Na severozápad od Fresh Water Ponda počínajíc v okolí nynějšího nákladního nádraží dráhy Hudson River rozprostíralo se bahnisko zaujímající plochu 70 akrů. Bylo porostlé rákosím a ostružinami a oživeno žabami a hady. Malá říčka spojovala bahnisko toto s Fresh Water Ponderem, který byl zase spojen výše zmíněným výtokem s jinou řadou bahnisek pro-

*) Jezírko to stávalo ještě před 80 lety a v zimě bylo oblíbeným shromážděním novyorečanů, kteří sem chodili se klouzati na bruslích. Kolem roku 1800 jednalo se o to, aby jezírko spojeno bylo s East Riverem pomocí průplavu dosti hlubokého, aby propustil největší lodě. Tím způsobem nalezal by se přístav, vlastně část jeho, uvnitř ostrova, zajisté jediný toho druhu na světě. Z podniku toho však sešlo a na místě tomtoto vypíná se nyní vězení stavěné dle vzoru egyptského chrámu, upomínající mocně na rakev. Jelikož ve dvoře vězení věší se zločinci, tedy zevnějšek budovy se shoduje úplně s jejím účelem.

stírajících se na místě nynějších ulic James, Henry, Monroe, Madison a Cherry.

Tímto způsobem táhl se nepřetržitý řetěz vodstva na přič ostrova od ulice James na jihovýchodu až k ul. Canal na severozápadu.

Čára kudy se teď táhne světoznámá Broadway tvořila jakýsi hřeben horský, dělicí ostrov ve dvě půle, východní a západní. Ten začínaje u Battery uchyloval se brzo k východu brzo k západu a táhl se až k nejsevernějšímu konci ostrova. Na křižovatce Broadway a ulice Grand nalézal se vysoký pahorek, s jehož temene bylo lze přehlédnouti celý New York a jehož straně schylovaly se až k Fresh Water Ponderu.

Na východ i západ byl ostrov — vyjímaje ovšem bahniska — velmi krásný, vlnitý, úrodný, travnatý a dobře zavlažovaný. Na západní straně ostrova mezi Varick a Charlton ulicemi, pak mezi ulicemi Green a osmou avenue táhlo se pásmo písčitých pahorků. Severně od něho nalezalo se údolí, jehož středem se vinul potok vytékající z bahníště, na jehož místě se nalezá teď Washington Square.

Bedřich Filip po druhé ženat.

Od roku 1662 nenalezl jsem o Bedřichovi Filipovi [2.] žádné známky až do r. 1665.

Broadhead ve svém důkladném spisu „History of New York“ ve II. dílu na str. 61. vypravuje, že v týž rok (1665) brzo po dobytí Nového Amsterdamu od Angličanů nařídil guv. Nicolls, aby měšťani vzali 100 mužů z jeho posádky na byt a stravu. Mírumilovní Holanďané viděli v tom urážku, aby měli drzé dobyvatele ještě hostit a proto ti zámožnější z nich raději se uvolili platiti jistou částku peněz týdně, jen aby nemuseli vzít do bytu anglické žoldáky, kteří nad to byli ještě pánovití, svárliví, dotíraví ba nestoudní. Bedřich Filip (2.) musel tímto způsobem platit čtyry zlaté týdně.

Bedřich Filip zůstal vdovcem až do roku 1675 a tu pojal za manželku mladou, teprv 23 roky čítající Kateřinu, vdovu po bohatém kupci Van Der Vaalovi a dceru ctihodného Oloffa Stevena van Cortlandta, nejbohatšího a nejvznešenějšího měšťana v zemi a prvního purkmistra města New Yorku. Dáma ta přinesla Filipovi značné jmění, čímž bohatství jeho bylo tak rozmnoženo, že se stal nejzámožnějším mužem v zemi.

O její vlastnostech píše se ve spise „Notable women of olden times“:

Kateřina Van Cortlandt, dcera slovutného purkmistra Oloffa Stevena van Cortlandta, byla bez odporu nejznamenitější dámou Nov. Amsterdamu a její život poskytuje nejkrás-

nější obraz dámy tehdejšího věku. Co dcera jednoho z nejprvnějších občanů a výtečně vychovaná provdala se záhy za anglického kupce Van der Vaala, který měl rozsáhlý obchod. Manželství to bylo krátké a zůstalo bezdětné. Po jeho smrti zdědila velké bohatství. Na to se ucházel o její ruku Bed. Filip, který byl vdovcem a když se vzali, párek ten vládl téměř neobmezeným bohatstvím.“

Z manželství toho vzešly čtyři děti: nejstarší syn *Filip*, narozen r. 1676; *Adolf* r. 1677; pak *Eva* 6. července 1678 a *Annetje*.

Starší dcera *Eva* provdala se za bratra své matky, *Jakuba van Cortlandta*, který po smrti otce svého nastoupil po něm purkmistrovský úřad a později vstoupil do královny rady. *Eva* stala se pramatěří mladší doposud žijící větve rodu *Cortlandtů*, tak zvané větve *youkerské*. Její potomci zaujímali po celá dvě století nejdůležitější úřady v zemi.

Nejmladší dcera *Annetje* provdala se za anglického kupce *Filipa Frenche*. Ve zmíněném už spise „Notable women of olden times“ četl jsem o ní tak velice zajímavou stat, že mi snad nikdo nezazlí, uvedu-li ji doslovně v originálu i překladu:

„*Annetje Philipse* was a beautiful young lady and a great heiress, whose charms were therefore a fit subject of story or song in any language. Her father, having risen to high estate, there were few in New Amsterdam, or even in all New Netherlands, who could reasonably aspire to the hand of the heiress of the wealthy Bohemian merchant prince. Even at that time much as simple habits and unostentatious characters distinguished the great body of the community of the city, there were a few families, who aspired to a more aristocratic sphere of society, than was to be found in this country and the advantages of the connections with European high families was a theme considerably agitated in the domestic circle of the ambitious Knickerbocker. Notwithstanding, therefore, that many a colonial youth looked up with languishing eyes at the blooming *Annetje Philipse*, none were favored with the responsible glance of approval. But her fame reached other remote countries and aspired several adventurers, who felt sufficient assurance of attempt the enterprise to visit, from a far, the Island of Manhattan, in which this pearl of great value was waiting to be discovered and appropriated by a suitable party.

Among others, a young galant, named *Philip French*, a scion of a wealthy family of Kershal, England, whose accosion had led him to Boston, found occasion also to visit New York; but this adventure had well might cost him dear, for those being the times when the great contest was raging

between *Leisler* and the crown, our traveller found himself confronted on the outskirts of the town by two grimhalberdiers, who took him before governor *Leisler* in the fort to see who he was and what brought him hither. He was roughly treated, but he bore him gallantly. He was at this time 22 years of age.

The marriage with *Annetje* took place after the times became settled and thence forth, until his death, the couple lived in great estate in Broad street, surroended by all the luxuries within the reach of wealth. Three daughters were born to them but no son to perpetuate the name.“

(*Annetje Filipova* byla mladá, krásná dáma a bohatá dědička, jejíž vnady byly následkem toho vhodným předmětem pro povídku nebo zpěv v jakékoli řeči. Otec její pomohl si k velikému majetku a proto bylo v Novém Amsterdamu, ba v celém Novém Nizozemí málo takových, kteří by mohli jen se skrovnou nadějí ucházeti se o ruku milostné dědičky bohatého obchodního knížete českého. I v těch dobách, kdy jednoduché mravy a skromné nevypínavé povahy označovaly větší část občanstva Nového Amsterdamu, bylo tam přece několik rodin, které hlásily se do vyšších aristokratických kruhů, než jaké mohly naléztí zde a proto výhody ze spojení s panskými rodinami evropskými bývaly předmětem živých úvah v domácnosti ctízádnostivých Knickerbockerů. A proto vzdor tomu, že mnohý osadnický mladík zahleděl se toužebným zrakem na kvetoucí *Annetju Filipovou*, přec žádnému z nich nedostalo se nijakého povzbuzení.

Ale pověst o ní roznesla se i do vzdálených krajín a přiměla několik dobrodružných mladíků, kteří domnívali se že mají dosti značné vyhlídky, aby se o to pokusili, by z daleka přicestovali na ostrov Manhattan, kde tato perla veliké ceny čekala na nalezení, aby dána přiměřenému nápadníku.

Mezi jinými byl též jeden mladý galant, jmenem *Filip French*, člen bohaté rodiny v Kershallu v Anglii, ježž náhoda přivedla do Bostonu a tu zastavil se návštěvou i v New Yorku. Avšak toto do brodružství bylo by mu přišlo velmi draze, poněvadž ony doby byly velmi bouřlivy následkem sporu mezi *Leislerem* a korunou. Tu se stalo, že náš cestovatel octnul se na hranicích města před dvěma halapartníky, kteří se ho chopili a přivedli do pevnosti před guvernéra *Leislera*, aby se vyzvědělo, kdo je a co ho sem přivedlo. Dostí nešťerně bylo s ním nakládáno, on si však počínal statečně. V tu dobu byl 22 roků stár.

Sňatek s *Annetjou* odbýván byl později, když se časy utišily a mladý párek žil na to až do smrti velmi nádherně v Broad ulici, obklopen přepychem který bohatství skýtá. Narodily se jim tři dcery (*Alžběta*, *Anna a Marie*) ale žádný syn, který by udržel jejich jméno.)

Nejstarší syn manželů Bedřicha Filipa a Kateřiny z Cortlandtů jmenoval se *Filip*. Ten neví jakým způsobem zanešen usadil se na ostrově Barbadoes, náležejícím do souostroví malých Antill v zálivu mexickém, kde získal si veliký statek zvaný Springhead Estate. Ve stáří 21 roků, tedy v r. 1697 oženil se s Marií, dcerou tamějšího *guvernéra*

Sparkse. Měli jediného synáčka, *Bedřicha*, který sotva že dosáhl třetího roku stáří ztratil oba rodiče náhlou smrtí. Děcko dovezeno bylo do New Yorku, kde ošetřováno bylo v domě starého Bedřicha Filipa.

Na mladšího syna *Adolfa Filipa*, přijdeme později ve zvláštní kapitole.
Pokračování.

Protokol z řádné schůze Výk. Výb. N. J. S., odbývané dne 4. listopadu 1881.

Schůzi zahájil předseda sokol J. B. Bělohradský.

Protokol ze schůze minulé čten a přijat. Zpráva z Detroit.

Výbor uznal po prohlednutí této, že průdělkem vlastně má být jen \$71,18 místo \$513,74 a pak zpráva přijata. Jednatel sděluje na dotaz předsedy, že diplomy jsou odevzdány.

Pan A. Geringer slibil, že bude „Sokol Americký“ pravidelně 15. každého měsíce hotový, dostaneli rukopisy na 10 dnů napřed každého měsíce až na jednu stránku pro rychlé zprávy.

Jednatel chce se dle toho řídit; přijato.

Odpověď do „Dělnických Listů“ zaslána dosud nevyšla.

Práce sok. Bartušky jest v tisku.

Jednatel čte zprávu finanční jak si sbory stojí k Výk. Výboru.

T. J. Sokol v New Yorku \$467,57; zapraveno \$279,17. V dopisech vyrovnáno.

Čes.-Am. Sokol v místě \$194, zaplacen \$165,35; zůstává \$29,58.

Blesk v Baltimore \$187,20, zaplatil \$163,60; zůstává 23,60.

T. J. Sokol v Chicago 239, zapraveno.

Tyrš v Cedar Rapids 119,87, zaplacen 78,59, zbývá 41,28.

Detroit, Mich.; 149,88, zap. 112,17, zůstává 37,71.

Sokol Clevelandský \$105,62, zap. \$82,16, zbývá 23,46.

Čechie v místě 103,26, předplaceno 54 c.

Plzeňský Sokol 150,22, zap. 135,82, zbyde 53,82.

Praha Cleveland 79,73, zap. 50,46, zbyde 29,27.

St.-Louisický Sokol dluhuje 112,94, pročež se nesmí děkovat až se vypořádá. Zpráva na vrácené poděkování se posud není zpět. Navrženo dopsat jim a poslat účet též.

Účty sok. Pittnera od V. B. Sokol v Milwaukee co soudce v Detroit \$28,00 a J. B. Bělohradského za lístky 40,50 předloženy.— J. Šlajse účet za psaní diplomů podržel před-

seda, aby s ním vyjednal. A. Volenský účet za cestu do Detroit 18,00; účet p. Gloy-e za náčíní 60,00; sok. Pádeckého účet co soudce 18,00. Veškeré tyto účty předloženy k vyplacení.

Dopisy: Sokol Mandl oznamuje, že založen sokolský sbor v Braidwood Ill., a žádá o půjčení stanov Národní Jednoty Sokolské. Jednatel sděluje, že přání tomu již ochotně vyhověl.

Náčelník Jednoty Blesk oznamuje, že neodbývají žádné cvičení.

Zpráva z Baltimore o Blesku přijata a s ní \$11,18.

Sokol „Čech“ z Clevelandu zasilá 13,83 a zpráva přijata.

Nev-yorská Jednota zasilá check na bank v částce 189,65, srážka na banku má býti účtována do jejich povinnosti.

Plzeňský Sokol zasilá 135,82, přijato.

Zpráva Čechie nebyla podepsána výborem účetním, což mají vysvětliti.

Zbytek diplomů má být vyplacen a zvývednut a účet má být dán zpět k opravení.

Tajemník má oznámit, kdy kdo z členů Výk. Výb. nešli do schůze.

Tajemník new-yorské Jednoty byl-li vskutku oprávněn ku káraní Výk. Výb. A zároveň má býti tázáno, kteří členové nekonali svou povinnost.

Schůze se mají nyní až do 1. ledna odbývat každých 14 dní.

Příjem: Z Baltimore..... 11,18

Čech z Clevelandu..... 13,83

Těl. Jed. Sokol z New Yorku..... 189,65

Plzeňský Sokol... .. 135,82

Čechie 5,13

V. B. Sokol, Milwaukee 28,00

Celek..... 384,61

Vydání: Bělohradskému..... 40,5

Pádeckému 18,00

Pittnerovi 18,00

Gloyovi 60,00

Celkem..... 164,50

Na to schůze ukončena. F. C. Lajer, taj.

Cvičení s kužely.

Skupení třetí.

Cvičení složitá.

Obraz 1. — *Celý kruh přední s kruhem v záhlaví.* Postavení čelné; kužele držíme přiřazené. Počneme vrchním směrem točiti oběma kužely ku straně pravé. Když dosáhneme výše tří čtvrtin kruhu kroužíme levou rukou směrem dolním v celý kruh a pravou činíme kruh v záhlaví. Když jsme toto vykonali na pravo, činíme to samé v stranu levou s tím samým držením kuželů, jako při cvičení v stranu pravou; na to spojíme obě cvičení, tak aby provedena býti mohla beze všeho zastavení.

Obraz 2. — *Celý kruh boční s kruhem plochým.* Postavení bočné. Kužele držíme přímo před sebou ve směru vodorovném. Oba tyto kruhy počínají se stejnou dobou.

Při tomto cvičení krouží levá ruka celý kruh směrem hořením bočně, kdežto pravá ku straně levé směrem plochým, tedy jdou oba kužele jedním směrem, jen že levý činí kruh celý bočně, a pravý kruh plochý.

Nyní zkusíme, jak by kruhy ty děly se směrem opačným, tedy boční kruh směrem hořením a plochý pak ku straně pravé, což jest pak obtížnější tím více, poněvadž musíme k tomu hleděti, aby opět oba kruhy byly stejně ukončeny.

Než naučíme se opanovati směr každého kužele pro sebe, trvá to delší čas a vyžaduje nemalou trpělivost cvičence i cvičitele. Též tyto kruhy, jako všechny předcházející

máme cvičiti na strany obě. Postavení při tomto cvičení musí býti takové, aby bylo dobře viděti, jak tvoří se kruh plochý, neboť, kdyby se cvičenec postavil k obecnstvu bočně tou stranou, na které činí boční kruh, zastínil by tím kruh plochý, který jest v tomto cvičení vždy těžším, než kruh boční.

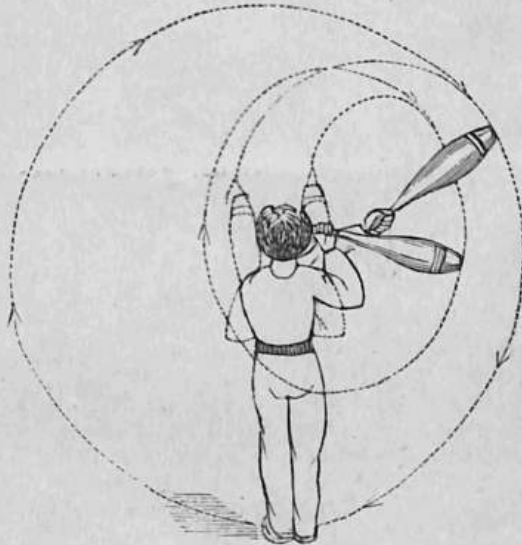
Kdyby stálo více cvičenců při tomto cvičení, jest povinností cvičitelovou, aby rozstavil je v kosém postavení a ve větší vzdálenosti, tak aby kruh každého jednotlivce měl dosti místa a stal se viditelným; když se více cvičenců cvičí, jest vždy lépe, když cvičitel dohlédne přísně na to, by započato bylo u všech stejně, jakož i na povel jeho by stejně zastaveno bylo, což se podaří arci až po více cvičení.

Nejlépe jest počítati do dvaceti, při volném počítání na každých pět učiní se čtvrtkruh a tím možno docíliti, že pak celá četa cvičí stejně dle velení.

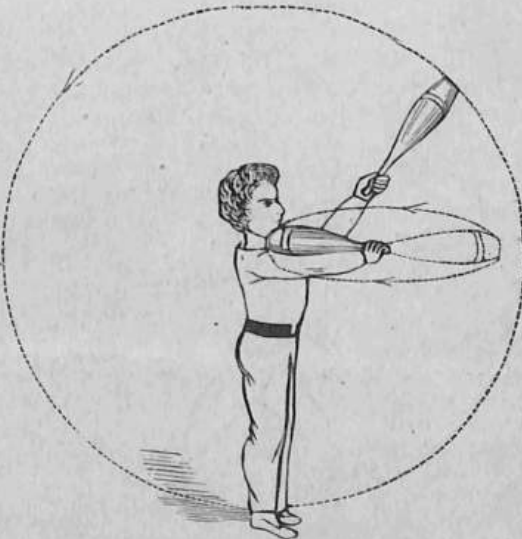
Když naučili jsme se celé toto cvičení dobře, spojíme je s cvičením obrazu prvního a tím docílíme cvičení složitějšího, jež když se dobře provádí, jest skutečně hezké a dává na jevo obratnost i sílu cvičence.

Obě tato cvičení vyžadují, jak již výše řečeno, zručnost a sílu svalů, jakož i pevné postavení cvičence a též hleděno má býti na

to, by tělo bylo rovné a napnuté. Pravidlem jest, že po namahavém cvičení má následovat jiné, méně namahavé a tím jest následující cvičen

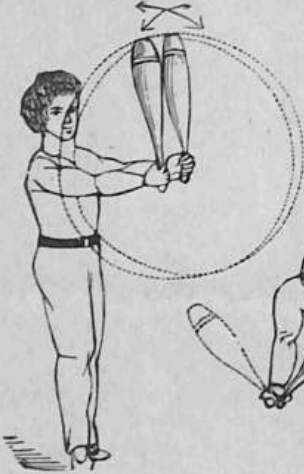

Obraz 1.

Obraz 2.

Obraz 2. — *Kruh zápěstní v předu bočný s kruhem vnitřním.* Ruce máme předpážené s kužely ve vztyku. Počneme točiti v zá-
pěstí, pravou z venčí a levou uvnitř mezi
oběma pažemi; točení děje se v před i k sobě
to samé činí-
me pak na
druhou stranu
tedy levou z
venčí a pravou
uvnitř, že
mohou se z
toho činiti
oba bočné
kruhy neb oba
střední, což
záleží pak na
cvičenci sa-
mém, aby z
jednoho obra-
zu tvořil více
jiných a spo-
joval je pak
v celek aby
cvičení bylo
složitějším.

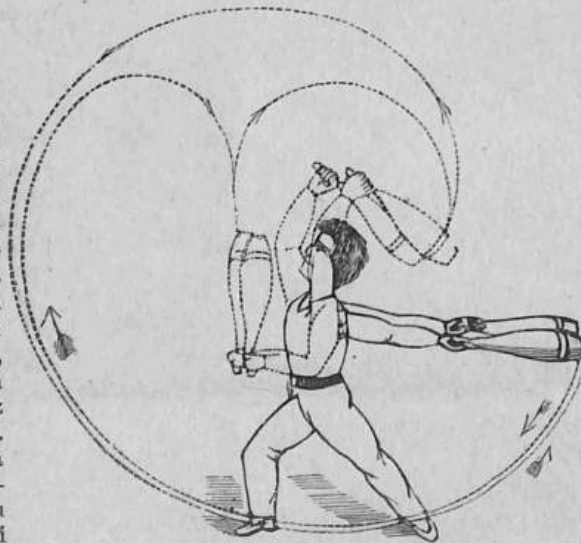

Obraz 3.

Že musí se též postavení měniti vždy
bočně dle toho, na kterou stranu cvičíme,
rozumí se samo sebou.

Obraz 4. — *Kruh zápěstní z předu bočný s kruhem vnitřním ve směru vodorovném neb protivném.* Tak jako
při obraze čtvrtém
též i zde máme po-
stavení bočné a za-
ujmeme totéž držení
kuželů, jak nám obraz
ukazuje; točení pak
jest střídavé: točíme-
lí pravou na zad, le-
vá točí do předu a
opáčně. Směr kruhu
jest tentýž, jako při
cvičení předešlém,
jeden z venčí a jeden
v střed, neb oba z
venčí a oba v střed.

Mezi obrazem 3. a
4. nalezá se obraz to-
čení kužely v dřepu
v kterémžto postavení
dají se činiti kruhy
zápěstní v područí,
jak obrázek vysvětluje. Toto cvičení hodí
se však jen pro kužele lehčí, neb těžko jest
udržeti tělo v rovnováze a mohlo by se
snadno státi, že by cvičící se upadl buď
v před neb v zad.

Obraz 5.

Obraz 5. — *Jednoduchý kruh útočný s výpadem.* Postavení bočné; kužele ve vzty-
ku před sebou v připázení. Obě paže zdvi-
hнем do výše i s kužely, kteréž pak nachá-
me klesnouti na zad a pak počnem kroužiti
do předu a
zároveň činí-
me výpad neb le-
vou nohou dle
potřeby a dle
toho, jaké po-
stavení zaují-
máme. Kruh
tento ukončí
se v půl kru-
hu zadním,
načež opětně
kroužíme zpět
přišinouc prv-
ní nohu k dru-
hé a tím při-
praveni jsme
na další kru-
hy výpadné.
Cvičení toto

hodí se též dobře co krytý odstup se cvičí-
ště aneb ve cvičení celé čty. Při cvičení
celé čty dějí se výpady i ústupy tak, že
strana, která má ustupovati, činí krok zpět,
když druzí učinili výpad. Kruhy pro od-
stupující nečiní se až
za hlavu, nýbrž jen
před sebou, jak obrá-
zek ukazuje, aby sna-
žejší mohli ustupovati.
Ústupy i výpady musí
se dítí současně, aby
se nerušil soulad cvi-
čení a proto by též
vždy mělo býti veleno
neb počítáno, aby cvi-
čenci souměrně výko-
ny prováděli.

Že cvičení tato dějí
se bočně, netřeba vy-
kládati.

Musíme ale upozor-
niti na postavení v
četách by předešlo se
možnému poranění v
pádu, že by některý
cvičenec nedosti pev-
ně držel kužel a tento
mu pak při výpadu

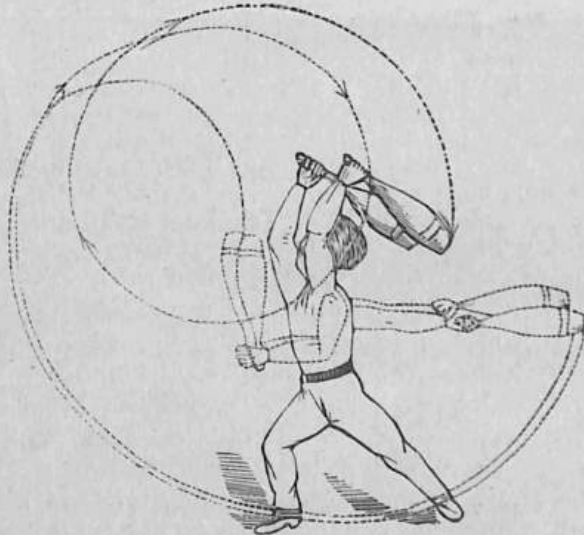
vyletěl. Proto musí býti postavení liché
nebo střídavé a cvičenci musí míti postavení
pohodlné, totiž s důstatek místa kolem sebe.
Taktó vyhlížeti má postavení čty, aby se
předešlo nehodě:

1 — 2 — 3 — 4 — 5 — 6 — 7 — 8 —

— 1 — 2 — 3 — 4 — 5 — 6 — 7 — 8

Až dosavad jsme viděli cvičiti vždy jen jednotlivé členy, když ale vybereme několik obrazců, nechá se cvičení pěkně seřaditi pro četu a že by tím zručnost jakož i pravidelnost při cvičení velice získala, uzná každý. Cvičitelovou povinností pak jest sestaviti žáky tak, aby výkony jejich staly se přehlednými.

Abý ve cvičení mohli též ustupující vyniknouti, zvláště při veřejných cvičeních a k tomu se dobře hodí cvičení následující.

Obraz 6.

Obraz 6. — *Kruh útočný s výpadem a kruhem v zápěstí v předu.* Postavení jako při obraze pátém. Celý začátek též dle předešlého cvičení. Když učinil se výpad a kužele dosáhly vrchního bodu, učiní se kruh v zápěstí a pak krouží se dále dolením směrem, až do půl kruhu v zadu.

Proto když první útočníci dospěli místa, kde má se první cvičení skončiti, mají zaujmouti místo předešlých ústupem. Oni mohou totiž ostati na svém místě, a stanou se ustupujícími.

Abý ale ustupující vydrželi stejný čas v kroužení s útočníky, když tito činí kruh v zápěstí mohou tito činiti kruh zápěstní v zadu, kde ukončil se kruh a má se opět kroužiti v před. Tím vyrovná se čas na stejnou dobu.

Při veřejném cvičení má se vždy vyměřiti místnost, aby každý věděl, mnoho-li úpadů má učiniti, by se pak postavil na

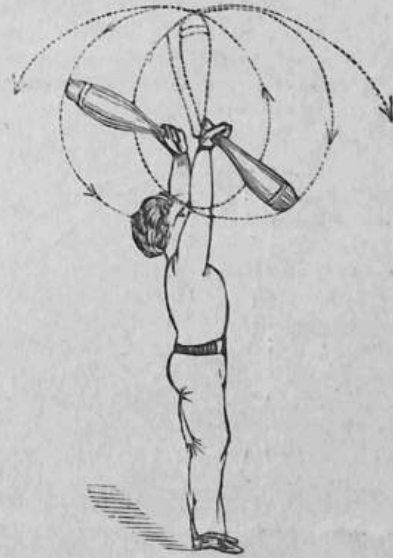
místo ústupce. Ráznost a pevnost postavení musí toto cvičení provázeti, má-li dosahnouti se pravého významu útočníka a ustupujícího.

Při jednotlivci se toto cvičení nikdy nemůže tak vyjímati, jako spojené s útočníky a ustupujícími.

Kruhy tyto mohou se též u jednotlivců cvičiti, jak ku předu, tak též směrem zpátečním, pro veřejné cvičení nečiní však velkého dojmu.

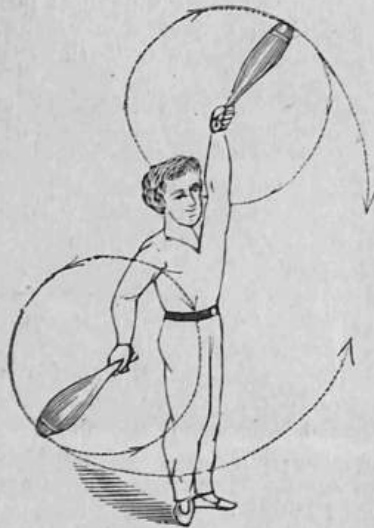
V tomto cvičení nalezá prostocvik podstaty; zde jest nevyhnutelným, má-li cvičenec zdárně pokračovati. Zde pojí se více výkonů v jedno a při každém výkonu jest prostocvik základem.

Postavení základné u tohoto cvičení jest prostocvičný stoj s připážením, v druhém tempu jest tření vzhůru, pak kružení pažemi a výpad prostocvičný s třením v před, svís a tření v zad končí celý průběh cvičení. Toliko bezprostřední přechod z jednoho do druhého činí z toho jiné cvičení. Váha kužele pak usnadňuje přechod ten tak, že pohyby ty stanou se okrouhlými.

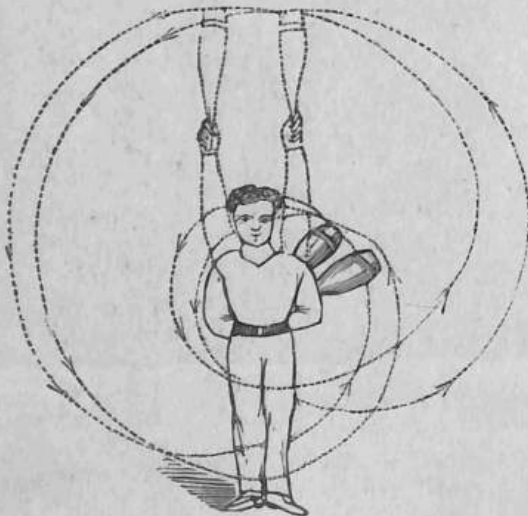
Obraz 7.

Obraz 7. — *Kruhy v zápěstí nad hlavou.* Postavení s kužely vztýčenými. Toť jest celý základ tohoto kruhu; pak točime ku předu neb v zad. Též možno točiti směry protivnými, jedním kuželem v před a druhým v zad. Kruhy mohou se činiti z venčí neb uvnitř, dle toho, jak cvičenec si přeje. Jest prospěšno toto několikrát opakovati, by zdárně prováděno býti mohlo.

Obraz 8.

Obraz 8. — *Kruhy šnekovitě dolní i horní bočně v zápěstí.* Cvičení toto pojí se úspěšně k cvičení předešlému. S kruhů nad hlavou zaujme se postavení s trčením v před s kužely vodorovně drženy. Levou pak točíme do výše, kdež činíme kruh v zápěstí a pravou dolů, kdež též činíme kruh v zápěstí z čehož dostanou kruhy ty vzhled šnekovitý. Na to opakujeme cvičení s proměnou paží tak, že kde dříve činil se kruh horní provádíme nyní kruh dolní.

Obraz 9

Obraz 9. — *Celé kruhy přední i zadní s kruhem v zápěstí v předu i zadu.* Čelné postavení; kužele držíme v zadu, připravené ku kruhu v zápěstí. Hořením směrem počneme točití ku pravé straně, načež učiníme

kruh v zápěstí v zadu a přijdeme v kruh celý tím, že pravou rukou přejdeme v přední kruh, a levá ze zadního postavení v přední přirozeně přichází na svou stranu. Nyní kroužíme na levou stranu směrem hořením, činíce tak celý kruh, kterýž můžeme též opakovati na druhou stranu. K těmto kruhům dobře se pojí kruhy zápěstní bočné a kruhy zápěstní v předu, tak že se utvoří pravidelný čtverec z kruhů zápěstních. Když chceme podobný čtverec činiti, jest nejlépe započítí s kruhem zápěstním v zadu a kruhem celým jej následovati, jak z prvu naznačeno; pak činíme kruhy zápěstní bočně, jakož i celé kruhy bočné, zavírkou by pak byl kruh v zápěstí přední a celý kruh přední. Ještě jiný obraz může býti přidán k tomuto. Po ukončení těchto čtyř kruhů, můžeme dělati kruhy střídavým směrem, totiž když pravou točíme na levo a levou na pravo. To platí jak v kruzích v předu zápěstních, i v kruzích celých v předu.

Kruhy bočné pak bysme tvořili tímto způsobem, pravou rukou by se točilo při zápěstních kruzích do předu a levou do zadu a opačně.

Cvičení toto vyžaduje velmi mnoho místa, má-li více cvičenceů najednou účinkovati a již z té příčiny radili bychom evičítí častěji mimo evičírnu, neb venku přijímá evičence alespoň stále čerstvý vzduch, čehož v uzavřené evičírně mnohdy nestává. Co se týče váhy kuželů měly by pro velké užívány býti kužele nejméně čtyřliberní a u žáků dvou až tříliberní.

Příštím číslem bude cvičení s kužely ukončeno, avšak dosud ani jediný ze sokolů neuznal snad za dobré, aby se byl zmínil, zdá-li souhlasí se způsobem cvičení v kroužení kuželů, jak je byl pořadatel vypracoval. Nepochceme žádné nadlehčování ani chválení slyšeti, nýbrž pravý úsudek sokolů schopných, zdaliž pokus pořadatele sestaviti toto cvičení byl dobře volený neb chybný, neb spolehati se mu bylo jen na vlastní zkušenost v tvoření kruhů těch, které byly vyobrazeny. Z druhé strany jest naší povinností tázati se sokolů o jich dobrozdání o tomto cvičení, neb výlohy na obrázky nesl Výk. Výb. Do nového roku měli by sokolové úsudek svůj o tom podati, jelikož připadá volba nových úředníků V. V. a tento bude pak dle toho se řídití. Přímé vyjádření bude vítanější než mlčení. Žádáme o brzké odpovědi, pozdravují vás našim

Na zdar!

Pořadatel.

Sokolové v Chicagu.

Pod tímto ohlavením uveřejnil jsem článek v Sok. Amer. v č. 6. 15. června t. r., kterýž byl psán za účelem, aby se sbory sokolské, zvláště T. J. Sokol a Č. A. Sokol spojily. Podnět k tomu dali mi sami členové sborů dotyčných při schůzi Výkonného Výboru.

Rád přistoupil jsem k práci té neb již dříve dokud ani nebyl jsem členem některého sboru sokolského v Americe bylo vždy mým vroucím přáním, aby tyto sbory se sloučily neb jich blízké sousedství bylo vývinuobou škodlivé a nejen mezi sokoly dříve ale v obecnstvu dosti často pronášeno přání po sloučení těchto sborů v jeden.

Tlumočil jsem tudíž v listu našem dávnou tužbu přátel sokolstva k zvláštnímu těchto prospěchu. Že podotknul jsem některých příčin, proč by se tak státi mělo a co vinou mnohých mrzutostí mezi členstvem je, to ani jinak nedalo se činiti, chtěl-li jsem dokazovati nutnost spojení. Těl. Jed. Sokol zvolila pak výbor, který na jmenovaný článek odpověděti, neb prý sbor nesouhlasí s některými mými udáními. Jestli byla udání ta chybná, pozná každý, kdo přečte si onen článek a přirovná jej s odpovědí T. J. Sok., jež zní následovně:

Chicago, dne 10. října 1881.

Odveta na článek „Sokolové chicagští.“

Čtěnému pořadateli „Sokola Amerického.“ Na článek Váš „Sokolové v Chicagu“ v č. 6. roč. III. „Sokola Amerického“ uveřejněný, vidí se Těl. Jed. Sokol v Chicagu nucena vyzvatí Vás k odvolání vícero nepravdivých výroků, použitých o Česích chicagských vůbec a o sokolech zvláště, jež tuto uvádí:

Jest vskutku smutné, že po tak dlouhém pobytu v Chicagu, kde muselo se naskytnouti se vám s důstatek příležitosti k seznání poměrů, můžete vědomě vrhati Česstvu zdejšímu tak drzou urážku v tvář, jakou jest článek výše vyznačený. Díte žeť nebezpečno posuzovati život spolkový. Nikoliv. Leč třeba střízlivé a nestranné úvahy a znalosti poměrů, kdo chce se k tomu odvážit. Pustit se však do posuzování se strannickými náhledy, jest nebezpečno ale pro muže — nedůstojno.

Tážete se, proč že Chicago české má čtyry sbory sokolské, když dle vašeho uznání nutnost těchto nenahlížena.

Kdo však zadal podnět k zakládání vícero těchto sborů stejného účele. Těl. J. Sokol

odmítá rozhodně, že by byla když tak učinila, jakoč zároveň, že byla dala sebe menšího podnětu k třenicím, vámi vykřikovaným. Naopak vedla vždy snahy své seč možné ji byl, k spojení nejen Sokolstva ale i veškerého Česstva s ním sympatizujícího.

Podivno vskutku, že vy, co sokol z Čech, neodhodlal jste se vstoupiti do některého sboru sokolského, z předu stávajícího a radou i skutkem svým přispěti k odstranění třenic, vámi v tak křiklavých barvách líčených. — Naopak! Vy právě jste byl mezi těmi, kteří zakládali o překot sbory nové.

Těl. Jed. Sokol dále vidí se nucena vrátiti cestou touto vaše tvrzení, že by kdy přijímala údu, o nichž není přesvědčená, že nejsou hodni zváti se členy sokolstva, tím méně, o nichž by byla měla nejmenšího tušení, že údství jejich mohlo by se státi zradou pro spolek.

Dokonce pak odmítá výrok a prohlašuje za nepravdivý, že by kdys komu byla údství vnucovala.

Bylť vskutku krok váš smělý, nerozmyslený, stavěti Sokolstvo Chicagské bez rozdílu do tak nechvalného světla před spoluměsedy v místech jiných.

Že by naše jednání sokolské změněno bylo v obchodní, jest též holou nepravdou, jak každý poměrů znaly zajisté dozná.

Chtete-li souditi tak jen z pouhého výroku že vedle pěstování tělocviku a vzdělávání členstva přihlíží se též k nějakému výtěžku na běžná vydání — nuž vystupte s návrhem, které cesty voliti rádně, by tyto vydání mohly být kryty a prospějete jak Sokolstvu, tak i obecnstvu, že s vděkem bude služeb vašich zpomináno.

Vyzýváte k spojení? Jakou cestou? Proč nemají se připojit mladé síly k prvním působilům o rozkvět Sokolstva amerického?

Sbor T. J. Sokol kdykoliv vyskytl se národní podnik, stál vždy mezi předními působilými, aniž by se tím chtěl honositi — vlastní knihovna, již ku vzdělávání obecnstva zdarma propůjčuje, poskytuje siň stálým přednáškám vzdělávacím.

Zda možno při stávajících poměrech více činiti, byla by vskutku rada vaše velmi prospěšnou.

Sině naše arcit' stíženy jsou jistými povinnostmi.

Leč možno toho v době stávající odvrátit? Snahy Těl. Jed. Sokol směřují neustále k tomu, leč ostávají vždy osamotnělymi a tolik různých stran a společností, krácejících svou vlastní cestou.

A důvodů podobně opodstaněných oproti vašemu článku mohli bychom uvést mnohem více.

Leč doufáme, že tyto postačí, by jste nerozvážný krok svůj odvolal, daje průchod pravdě, tak aby bratři Sokolové v místech jiných nabyli patričního objasnění o působnosti naší.

Tím jste nejen T. J. Sokol ale i velké části Čestva Chicagského povinován a o splnění, kteréž povinnosti vás T. J. Sokol v plném právu důtklivě žádá.

Jmenem T. J. Sokol

Výbor.

Konečně tedy víme, na čem jsme; škoda že jsem to nevěděl dříve, nikdy bych se neopovážil dotknouti se poměrů sokolských v Chicago.

Tot tedy celý ten první krok ku sjednocení dvou bratrských sborů, krok, který však nejvíce dobré vůle ku spojení, za kterýmž mně bylo uloženo pracovati od Výkonného Výboru.

Dopis T. Jed. Sokol není nikterak dopisem psaným na článek „Sokolové v Chicagu“, jest to celý arch popsaný samými protesty a zároveň musím opakovati, jak jsem již v minulém článku byl psal, i výsměchy pro pisatele až urážlivými. Trest celého dopisu jest: my nechceme, aby dovolil si někdo psáti o poměrech sborů a zvláště sboru našeho — tím méně nechá si sbory psáti o sobě, když si pořadatele „Sok. Amerického“ platí!

Diviti se musí člověk tomuto kantorskému tónu, jakým celý dopis napsán!

První, než více napíšu, jest co odmítám a musí každý soudný čtenář onoho článku odmítnouti, že článek ten ukazoval by nějaké strannictví; za celý čas, co jsem byl pořadatelem Sok. Amer. nemůže mi žádný něco podobného vytýkati, neb považoval jsem to za čestnou svou úlohu, bych pracoval o povznesení sokolstva našeho, spolehaje se při tom na dobrou jeho vůli, avšak sklamal jsem se velice.

V prvním protestu či důtce praví se mi, že tak dlouho jsem v Americe a že bych měl znáti zdejší poměry a dle nich souditi. Právě proto, že poměry ty znám s důstatek a snad lépe, než původce onoho dopisu se domýšlel; já psal o radě, již snad přece sokolové připustí, neb jest dostatečně známo každému, jak asi veliké jest přátelství obou jmenovaných sborů.

Co však nazýváte urážku v článku tom? Snad že jsem pravdu děl, či jest tomu tak dávno, co nepřátelství obou sborů těch odsuzováno celým obecnstvem, či měl jsem

jen jednu stranu viniti z nepřátelského jednání? Pečlivě že jsem tak nečinil pracujíc na smíření a spolčení dokonalému, zdálo se to výboru T. J. S. strannictvím. Mým úkolem nebylo a není rozdvajovati sbory a rozdmýchovati v nich starou řevnivost.

Že není rádo pokárati a přímě pojednati o našich potřebách, dokazuje již opět znění vašeho dopisu, který aby hodně účastenství obecnstva získal, tu výbor se rád za to obecnstvo skrývá; že činil jsem poznámku nějakou, že obecnstvo nevěřelo na sebe, jest nepravdou, neb podobného tam nic nikde nestojí.

Celý článek jest psán o sokolstvu chicagském a nikoliv o jednom sboru; či myslel výbor T. J. Sokol, že sbor jeho jest už na výši neomylné dokonalosti, že nikdy tento sbor nepochybil jako každý jiný? Nechci zneuznávatí snahu sboru toho, ale tím ještě nemá snad býti zamezino, aby někdo řekl neb napsal: toto by mohlo býti lepší, či má býti i v listu sokolském censura rakouského způsobu zavedena a jen to smělo by se uveřejniti, co se tomu neb onomu sboru líbí?

Tážu prý se, proč české Chicago čítá 4 sbory sokolské? Pravda, že jsem se tak tával, ale zároveň stálo v tom článku, že údově vyhýbají se schůzím, poněvadž v schůzích těch dostane se jim obyčejně skoro pokaždě nějakého výboru a práce dosti obtížné a to jest hlavní příčinou, proč údově sborů těch se schůzím vyhýbají a mladíci, kteří nebyli ještě údy, chtějíce přec býti též sokoly, pracovaly na založení sborů nových.

Výbor sestavující onu odpověď zapoměl, že já přistoupil k T. J. Čechii, když již tato byla založená, což mu může zmíněný sbor dosvědčiti, a již i volba úředníků byla provedena, vyjma náčelníka. Doufám, že nejeeden z těch výborů bude se pamatovati, když schválili mé přistoupení ku sboru tomu, jehož prvním jsem byl náčelníkem ne ze ctižádosti, ale z povinnosti, aby organizace se stala sokolskou a nikoliv sborem podporujícíím.

Tím, že vstoupil jsem do sboru nového a pro mně dosti vzdáleného, jest pro mně důkaz, že jsem chtěl zachovat nestrannost vůči obou sborům.

Jak snad všichni Sokolové zdejší mi přisvědčí jest každý vždy posuzován co stranník, kdo se dal k tomu neb onomu sboru; sám jsem slyšel několikráte podobné vyjádření od členů obou stran.

Co se týká založení „Plzeňského Sokola“ na tom věru jsem měl malého podílu, ale upřímně řeknu, větší snad radost, že sbor ten se založil, neb hlavními zakladateli byli — prosím, to snad jest dovoleno říci —

členové Tělocvičné Jednoty Sokol. Věru krátká to paměť, již se honosí někteří sokolové.

Než to snad není vše na závadu pro sbory staré, aspoň vidí v tom, že jest již a bylo dávno na čase, aby stala se změna nějaká a to změna radikální, nemají-li členů ztráceti.

Co se týká onoho vábení do sborů, to se dělo a děje až dosud a jestli se to neděje u T. J. Sokol, pak jest to velmi chvalitebné, neb to sbor nikdy nepovznáší. Já však článek onen nepsal, jak již dříve řečeno, pouze pro Těl. Jed. Sokol a proto mně to překvapuje, že tak rychle se výbor toho uchytil. Co jest chybou v článku tom milerád sám poznamenávám: stojí tam, že taci členové jsou *zradou*, však já napsal *vadou* a že taci členové, kteří přijdou do sborů z pobízení, jsou na většině *vadou* sborům, jest dosti jasně známo.

Psátí o tom, že sbory hledí si více výdělku než skutečného jich účele, to sami musí připustiti, že tak se děje; víme, že činí se aby udrželi místnost sborovou, avšak když se spojily, pak ta veliká starost se byla ztratila sama sebou, neb snáze mohly by udržeti místnost jednu než vydržovati místnosti dvě.

Mluvití o zásluhách sboru, že bych je byl podceňoval, není též nikde obsaženo v onom článku, ačkoliv v odvětvě se skromnosti příliš nešetřilo a hned žádáno: podejte návrh, jak by se mohli jinak krýtí výlohy; tedy nehnuła výbory těmi slova mířená na spojení ale aby se tomuto vyhnulo, hned nastrčeno že sbor nemůže na nic jiného mysliti, než na zapravení pohledávek, což arcíť jest též na pořádku, aby se ale obětoval celý cíl, celá snaha sboru jen tomuto předmětu, to snad přece není rádo.

Návrhů na sprostění se těch velikých starostí o dluhy dostalo se členům již dosti od obecnstva, arcíže nepřímou, avšak nebyli nikdy povšimnuté, neb se to nesrovnávalo s programem některých členů, kteří doufají, že sbor dotyčný na síni té vyzíská, když jí bude stále držeti; nu jak se líbí — já co jednotlivce dle pojmu ctěného toho výboru, nemám práva o podobných věcech se vyjadřovati a když bych to učinil, pak jsem křiklounem, který spory sborové do světa vykřikuje, kdežto každý z nich sám dobře ví, že ty spory byly již dávno hodně křiklavé, nežli já se stal pořadatelem tohoto listu.

Prý vyzývám ku spojení; ano vyzývám a dosud vyzývám a přimlouvám se za ně, neb vidím v tom rozkvět sborový, a jen za tím účelem byl psán článek dotyčný, v němž nebylo žádných výtek ani žádných *nerozvážných*

slov, jak se to líbilo výboru onomu nazvat. Mluvil jsem s členem výboru toho a ten mi řekl, že slova nejsou tak myšlena v dopise tom jak tam stojí, že prý ale chtějí tím dohnati mne, abych jednotlivé chyby jednotlivé chyby jednotlivým sborům vytknul, k čemuž však se nepropůjčím, abych rozdmýchoval znovu staré již shasinající škváry. — Mým účelem jest: buďte bratřími!

Jestliže zavádil jsem při tom o to, co roztrhovalo pásku bratrství, očekával jsem, že co soudní lidé uznají i sokolové, že cesta, na které se kráčelo, nevedla ani jedny ani druhé k jich nanejvýše žádoucími cíli, k povznesení sokolského života v této zemi.

Ať prý mladé síly přistoupí k těm starším; ptám se zdaž možno za poměrů stávajících při starších našich sborech mladším mužům vstupovati v jich řady, vždyť členstvo již jsoucí samo dozrává, že brimě na ně skládané stává se jim již nesnesitelným, máť již každý toho výborování až po krk, kdežto ve spojení by bylo polovice té práce.

Dále výbor spisující onu odvetu dí, že dovolil jsem si vlnnouti drzou urážku Čestvu chicagskému v tvář, výraz tento jest však sám svým soudcem, než abych jej dále rozbíral. Tam, kde se hází slovy drzost, smělost, křiklounů, kde se odpovídá osobnosti a ne myšlence pronešené zdaž s ní souhlasí neb ne, tam ustoupím rád s pole, s tím však vědomím, že konal jsem svou povinnost, třeba byla zneuznána.

Abych se viděl nucena některému sboru zvláště něco odvolávat, toho ať ode mne očekává, neb jsem žádnému sboru nic nevytýkal. Co bylo chybného v článku tom nestalo se vinnou mojí, neb jediné tam slovo *zradou* bylo původně *vadou* a toť asi celý poklesek, ač každý mohl lehce chybu tu uznati.

Není mojí vůlí ani chutí, bych vůbec neměl rozsuzovati, na či straně vina byla všech starých nedorozumění a proto nevinil jsem tu ani onu stranu, nýbrž napsal jsem co skutečně se dalo a dosud není zúplna odstraněno. Že by tím některý ze sborů utrpěl, když jiné sbory mimo chicagských něco zví z toho, není se co báti, neb sbory ty s důstatek jsou o všem zpraveny, tak jako sbory místní.

Doufám, že odpověď má nalezne pravé půdy nyní, když se mi to nepodařilo v tom *směle*, *drzém* článku.

Jedno však připomenu ctěnému výboru T. J. S.: v pádu, že by opět měl mne vyzývat k odvolání, by byl toho vědom, že bych tak nemohl učiniti a proto aby ten čas obrátil

raději předmětu mým článkem tlumočenému. Píši to zde proto, neb mně bylo podobně sděleno a dále, že nechci vésti podobné debaty v listu našem, neb jich výsledkem by byla jen opět nová mrzutost a než bych něco podobného učinil, tož raději vzdám se slova, by přístě nebylo krivě vykládáno.

Chce-li někdo mne užívatí co hromosvodu svých osobních náhledů, po kterémž by všechny své, buď dobré neb zlé úmysly chtěl sváděti, to musí si jiného voliti, neb nechci se státi žádnému pouhým nástrojem osobní vůle jiného.

Učinil jsem to, co mi bylo uloženo a neupře mi snad ani ct. výbor T. J. S., že můj úmysl byl dobrý, totiž když by nelenil článek ten ještě jednou si přehlednouti; možná že by nyní chladněji pojímal to, co dříve rázem odsoudil.

Úřadování mého co pořadatele není již nadlouho a proto opět volám: Sokolové, bratři, spolčete se!

Jak se spolčit, to záleží na oněch sborech necht' oni staví si podmínky mezi sebou, tak jak je potřebují, aby budoucně mír a svornost vládla v řadě naší. Mne neutká k tomu žádný prospěch, tak jako z toho nemám žádného prospěchu jsme-li rozděleni.

Nebuďte nedůtklivými, když někdo o vás pronese úsudek, aby nepřistupili jste pak každému co nepřístupní, neb jen svatý otec černé armády jest prý neomilný, ačkoli už toho tolik splet, že sám by se asi té svatosti a neomylnosti rád zbavil. Vždyť není rádně stále jen chválit, byť sbor i pokulhával; že by však mohla dobře miněná rada před očima slavného výboru T. J. S. býti tak velikým proviněním, tu přiznávám se, že jsem to nevěděl. Ano, od chyby se člověk učí a

to se může ct. výboru také stát a přál bych si srdečně, aby pamatoval si, že povinností nás všech jest hleděti k tomu, aby spíše dobré konali jsme pro sbory naše místo vyhledávání starých kramů, jež nám tak velice škodily.

Proto jen upřímně v před za cílem vytknutým až její dosáhneme a pak volně si oddechne, když budem viděti, že dílo naše bylo korunováno zdarem.

Literatura.

Přírodopis člověka od Fr. Hellwalda v překladu Jana Herbena a Jaroslava Vlčka s četnými vyobrazeními, jest název díla vědeckého, které jet pravou pokladnicí svého oboru — při dosti nízké ceně a skvělé úpravě. Neměl by chyběti v žádné knihovně našich sborů, jakož i u členů jednotlivých. Cena 5 sešitů 2 zl. 20 kr., 10 sešitů 4 zl. 40 kr., 20 sešitů 8 zl. 60 kr. Vychází nákladem knihkupectví Urbánka. Nadpis: Fr. A. Urbánek, Ferdinanská třída, č. 25 n., Praha, Bohemia, Europe.

Dr. Bernarda Bolzana Řeči vzdělavačské akademické mládeži na památku stoletých jeho narozenin jsou v tisku nákladem knihkupectví Urbánka v Praze (sv. 80. „Urbánkovy Bibliothéky paedag.“ Podáno bude tu následujících 15 vzorných řečí: 1. „O lásce k vlasti“, 2.—4. „O poměru obou národností v Čechách“, 5. „O umění všude nalezení boha“ 6. a 7. „O přátelském poměru pravé učenosti k náboženství“ (1. a 2 řeč.), 8. „O tom, v čem si každý vzdělanec může získati velkých zásluh o lidstvo“, 9. „O veselé myslí — o její důležitosti“ (1. řeč.), 10. „O veselé myslí — kterými prostředky možno si ji získati“ (2. řeč.), 11. „Jak často činíváme nešťastnými sebe i jiné věcmi zdánlivě malichernými“ a 12. až 14. „O nejistnosti“ (1.—4. řeč.)

Adresář Národní Jednoty Sokolské

Výkonný Výbor Národní Jednoty Sokolské, sídlíci v Chicagu, Illinois, schází se vždy v první úterý v měsíci. Úřadníci: J. B. Bělohradský, předseda, J. Beneš míst. př., Fr. Lajer, taj., August Volenský, jednatel, Jos. Kostner pokl.; dalšími členy výboru jsou: Jak. Padecký, Jos. Fr. Haut, Vác. Červený a Ant. Kozel. Veškeré peněžní záležitosti jakož i dopisy necht' zasílati se na jednatele pod adresou: **Aug. Volenský, 463 Canal ul., Chicago, Ill.**

Tělocvičná Jednota Sokol v Chicagu, Ill., Jindř. Hájek 139 Taylor str.

Ces. Am. Sokol v Chicagu, Ill., Jos. Kopta číslo 446 Clinton st.

Tělocvičná Jedn. Sokol v New Yorku Fr. Barošek 416 E. 5th. St.

Sokolská Jednota Blesk v Baltimore, Md, V. V. Ohryna čís. 8 Bohemian Hall.

Sokol Clevelandský v Clevelandu, Jos. Línek, 118 Croton st., Cleveland, O.

Tělocvičná Jednota v Detroit, Mich, E. Friborský 604 Antoine St.

Těl. Jedn. Tyrš v Cedar Rapids, Fr. Bednář. Česko-Am. Sokol v Kewanee, W. V. Drahovzal Tělocvičná Jednota Čech v Chicago, Ills. Fr. Křenek, 59 Augusta Str.

Pižeňský Sokol v Chicago Ills., Lad. Flígl 133 Bunker st.

Tělocvičná Jednota Praha v Cleveland Ohio, Fr. Kozlík 12 Poplar str.

Tělocvičná Jednota Čech v Cleveland, O., Fr. Línek, 1464 Forrest St.

Várodní Bratří Sokol v Milwaukee, Wis., Petr Tejček, 520 Peoria st.

Těl. Jedn. Sokol v St Louis, Mo. Vác. Hřebec 706 Decatur st.

Těl. Jednota Sokol v Omaha, Neb., A. S. Hájek 1112 Williams st.